

imod undres jeg over Partiet Venstres Holdning her, thi det, som i Virkeligheden sker, hvis Venstre, hvad jeg stadig haaber ikke vil ske, pure skulde afvise enhver Forhandling om disse Beparelser, er jo dette, at Venstre siger: Vi er i Stand til sammen med det konservative Folkeparti at opretholde Militærordningen af 1922 som blivende og endelig Løsning af dette Spørgsmaal; det er vi i Stand til at gøre ved Hjælp af det Flertal, vi har i Landstinget, til Trods for Regeringen, til Trods for Folketingets Flertal og til Trods for afholdte Valg.

Nu hørte jeg nok, at det ærede 4de tingvalgte Medlem tog Ordet for, at dette høje Ting ikke skulde sætte sit Lys under en Skæppe, men snarere skulde være som Staden paa Bjærgtet, der kunde ses viden om, det skulde vide at gøre sin Indflydelse gældende. Og jeg maa sige, at saa længe vi har et Landsting, finder jeg det rimeligt, at det ogsaa bruges i Lovgivningsarbejdet — jeg har taget Ordet for det før. Jeg siger heller ikke noget til, at Landstinget vil gøre sin Indflydelse gældende. Men jeg tror ikke, at det vil være helt vel overvejet af Partiet Venstre, hvis det vil gøre den saa stærkt gældende, at man paatager sig en Opgave, som den, jeg her nævner, thi den Opgave kan ganske sikkert ikke magtes af de to Flertalspartier i dette høje Ting. Det er vist øjensynligt for de fleste, at Militærordningen af 1922 ikke var en Løsning af dette Spørgsmaal her i Landet. Den Diskussion, der føres nu, de Valg, der har fundet Sted, det Forslag, der er fremsat af den højtærede Regering, maa dog overbevise alle om, at hvad man end kan mene om denne Ordning, en Løsning, som man slaar sig til Taals med her i Landet, har den ikke været, og det, her foreligger for os, er dette, om vi ikke skulde kunne enes om i en dog stadig økonomisk anstrengt Tid, medens dette Problem drøftes andre Steder i Verden og drøftes her i Landet indgaaende og paatrængende, ved en Udskydelse at spare Bevillinger til Anskaffelse af Krigsmateriel, om hvilket vi ikke en Gang ved, om det vil finde Anvendelse i den Ordning, som før eller senere maa blive den endelige, en Ordning, som jeg tror og haaber maa komme, og som sikkert, for at den skal kunne blive en Løsning, der kan holde, ikke skal bygges paa det konservative Folkeparti og Partiet Venstre, men bygges paa de samme tre politiske Partier, som gennemførte Valutaordningen. Jeg tror, at hvis Partiet Venstre vil overveje dette, vil der være en Vej frem gennem Forhandling, og saa vil man finde et Grundlag, der vil være adskilligt mere

holdbart for en Ordning, der paatager sig at løse den eneste Opgave, vi har, at holde et ordentligt Grænse- og Søpoliti, den eneste Opgave, som den gældende Ordning kan løse, men som den ingenlunde er konstrueret til at løse paa den billigste og bedste Maade. Jeg kan ikke tænke mig, siger jeg, at Resultatet af Overvejelserne her skulde blive dette, at man fra Venstres Side erklærer: Vi paatager os at holde Ordningen af 1922 oppe paa Trods af Folketingets Flertal, paa Trods af Valgene, paa Trods af Finanserne, paa Trods af Regeringen. Jeg tror, man da vilde begynde paa at løfte en Sten, som man hellere skulde lade ligge, fordi man ikke magter at løfte den. Det var jo heller ikke udelukket i Partiet Venstres Ordførers Tale, at der var en Dør paa Klem til at faa en Forhandling i Gang og der enes om en større eller mindre Del af de særdeles vel begrundede Udskydelser og Beparelser, som her er foreslaaet og foreslaaet paa en Maade, som man mange Gange tidligere i vor Lovgivning og finansielle Praksis har anvendt.

Maa jeg slutte med at sige, at Finansloven jo nu er ved at falde i Leje. Dens Tal er flere Gange større, end de var før Krigen, og det er ikke til at undres over. Jeg vil haabe, at man helt vil se bort fra Tiden før Krigen, og at den Tale, som i flere Aar har levet og endnu lever her i Landet: at vi skal tilbage til Forholdene i 1914, efterhaanden helt maa ophøre, for den har ingen Steder hjemme undtagen i en Tankegang, der ser tilbage i Stedet for at se frem. De Forhold, der var i 1914, vender ikke tilbage i vor Tid, og vor Opgave er at arbejde med vor egen Tid, den, der er nu, og den, der kommer. For denne Tids Vedkommende, for Efterkrigstiden, er — siger jeg — Finansloven nu ved at falde nogenlunde i Leje, de almindelige Priser i Landet, Lønningerne, Vurderingerne ligesaa, er ved at indstille sig i Forhold til det Prisniveau, som nu er gældende. Der kan komme Svingninger op og ned, som der altid er i det økonomiske Liv, men saa vidt jeg kan se, er det hele ved at fæstne sig, og dette bl. a. fordi vi fik gennemført Valutaordningen, med Hensyn til hvilken vi alle skylder Regeringen Tak, fordi den tog Sagen op paa den Maade, som Tilfældet var, og fik tilvejebragt et Resultat. Men her vil jeg gerne føje til, at ligesom vi er naaet til at fæstne det økonomiske Liv her i Landet, ogsaa som Følge af den Valutaordning, der er gennemført, og allerede nu overalt i Erihvervslivet i høj Grad føler det store Gode, som